



Prezes Rady Ministrów

Donald Tusk

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-102-26

Pan Włodzimierz CZARZASTY
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi
projekt ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy w sprawie koprodukcji
utworów audiowizualnych w formie seriali, sporządzonej w Lille dnia 26 marca
2026 r.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali
upoważnieni Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Minister Spraw
Zagranicznych.

Z poważaniem
Donald Tusk
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

**o ratyfikacji Konwencji Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych
w formie seriali, sporządzonej w Lille dnia 26 marca 2026 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali, sporządzonej w Lille dnia 26 marca 2026 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Wyjaśnienie potrzeby i celu związania Rzeczypospolitej Polskiej umową

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali (dalej jako: „Konwencja”) jest realizacją art. 6 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który m.in. stanowi, że Rzeczpospolita Polska stwarza warunki upowszechniania dóbr kultury. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego podejmuje działania w celu zapewnienia odpowiednich warunków dla rozwoju kinematografii i produkcji różnych form utworów audiowizualnych.

Niezaprzeczalnym osiągnięciem Rady Europy jest stworzenie stosowanych w praktyce instrumentów prawa międzynarodowego. Te, które dotyczą dziedziny kultury, kreują jednolite standardy działania na poziomie międzynarodowym. Wspomnieć można tu Europejską konwencję kulturalną, sporządzoną w Paryżu dnia 19 grudnia 1954 r. (Dz. U. z 1990 r. poz. 44), której stroną Rzeczpospolita Polska stała się dnia 16 listopada 1989 r. Następnie należy wymienić Konwencję o ochronie dziedzictwa architektonicznego Europy, sporządzoną w Grenadzie dnia 3 października 1985 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 210), która w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie dnia 1 marca 2012 r., Europejską Konwencję o ochronie dziedzictwa archeologicznego (poprawioną), sporządzoną w La Valetta dnia 16 stycznia 1992 r. (Dz. U. z 1996 r. poz. 564), której stroną Rzeczpospolita Polska stała się dnia 31 lipca 1996 r., czy Europejską Konwencję o koprodukcji filmowej, sporządzoną w Strasburgu dnia 2 października 1992 r. (Dz. U. z 2003 r. poz. 1912), obowiązującą w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej od dnia 1 kwietnia 2003 r., która została zastąpiona Konwencją Rady Europy o koprodukcji filmowej (poprawioną), sporządzoną w Rotterdamie dnia 30 stycznia 2017 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 1913), wiążącą Rzeczpospolitą Polską od dnia 1 sierpnia 2019 r., a także Europejską Konwencję o ochronie dziedzictwa audiowizualnego, sporządzoną w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 914), która weszła w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 1 czerwca 2022 r., czy Konwencję ramową Rady Europy o wartości dziedzictwa kulturowego dla społeczeństwa, sporządzoną w Faro dnia 27 października 2005 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 396), wiążącą Rzeczpospolitą Polską od dnia 1 marca 2023 r.

W październiku 2021 r. Rada Europy zorganizowała w Budapeszcie międzynarodową konferencję „Preserving Independent Production, Diversity and Pluralism in Drama Series in Europe: Can International Co-operation be Part of the Solution?”. Jako jej pokłosie dnia

1 kwietnia 2022 r. została przyjęta Deklaracja Ministrów Kultury Rady Europy, w której poproszono tą organizację o opracowanie nowego europejskiego instrumentu prawnego kodyfikującego zasady koprodukcji europejskich seriali dramatycznych. Komitet Sterujący do spraw Kultury, Dziedzictwa i Krajobrazu Rady Europy powierzył to zadanie specjalnie powołanej grupie 15 ekspertów (brał w jej pracach udział także polski przedstawiciel). We wrześniu 2024 r. grupa ta zakończyła swoje prace i przedstawiła raport w sprawie przyjęcia instrumentu prawnego ułatwiającego koprodukcję międzynarodową utworów audiowizualnych. Następnie projekt Konwencji Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali, został przesłany do 46 państw członkowskich Rady Europy, celem uzyskania ich stanowiska. Debata nad tym dokumentem toczyła się na forach Komitetu Sterującego do spraw Kultury, Dziedzictwa i Krajobrazu oraz Komitetu Sterującego do spraw Mediów i Społeczeństwa Informacyjnego Rady Europy. Komitet Ministrów Rady Europy przyjął tekst projektu Konwencji w dniu 26 listopada 2025 r. Konwencja została otwarta do podpisu w Lille 26 marca 2026 r. W tym dniu została podpisana przez przedstawicieli 9 państw członkowskich Rady Europy: Czarnogóry, Republiki Francuskiej, Gruzji, Republiki Greckiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej oraz Republiki Włoskiej. Ze strony polskiej, przedstawicielem upoważnionym do podpisania był Maciej Wróbel, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego. 15 maja 2026 r. do grona państw-sygnatariuszy dołączyły Republika Mołdawii oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Przyjęcie Konwencji jest istotne z punktu widzenia Rzeczypospolitej Polskiej z następujących przyczyn:

- 1) Konwencja stanowić będzie wsparcie dla polskiej kultury i tożsamości: ułatwi polskim producentom współpracę z zagranicznymi partnerami przy produkcji seriali, co pozwala na promowanie polskiej kultury, historii i języka na arenie międzynarodowej. Dzięki temu polskie treści będą mogły docierać do szerszej publiczności, wpływając na wzrost zainteresowania Polską i jej dziedzictwem kulturowym;
- 2) Spowoduje zwiększenie konkurencyjności polskiego przemysłu filmowego: współpraca międzynarodowa pozwala na zdobywanie doświadczenia, wymianę *know-how* oraz dostosowywanie produkcji do światowych standardów. Dzięki temu polski przemysł filmowy będzie mógł się rozwijać, a także skuteczniej konkurować z zagranicznymi produkcjami;

- 3) Umożliwi dostęp do większych środków finansowych: koprodukcje międzynarodowe zazwyczaj wiążą się z większym budżetem, co pozwala na realizację projektów o wyższej jakości technicznej. Wsparcie finansowe ze strony partnerów zagranicznych umożliwia inwestowanie w nowoczesne technologie oraz zatrudnianie utalentowanych twórców, co przekłada się na lepszą jakość produkcji;
- 4) Zapewni rozwój gospodarczy i utworzy nowe miejsca pracy: koprodukcje międzynarodowe często wiążą się z inwestycjami w lokalne studia filmowe, sprzęt oraz zasoby ludzkie. Oznacza to nowe miejsca pracy i rozwój branży filmowej w Polsce, a także potencjalny napływ zagranicznych inwestycji;
- 5) Ułatwi wejście na zagraniczne rynki: dzięki koprodukcji seriali z zagranicznymi partnerami polskie produkcje mają większe szanse na dystrybucję i sukces za granicą. Jest to szczególnie ważne, gdyż pozwala na budowanie marki polskich producentów oraz zwiększa widoczność polskiej twórczości na międzynarodowym rynku;
- 6) Rozwinie wymianę kulturową: koprodukcje pozwalają na włączenie różnych perspektyw i wymianę kulturową, co sprzyja tworzeniu różnorodnych i ciekawych treści. Dzięki temu polscy twórcy mogą pracować z międzynarodowymi talentami, wzbogacając swoje umiejętności i tworząc treści, które będą atrakcyjne dla różnorodnej publiczności.

2. Wskazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

W Polsce produkcja audiowizualna jest regulowana przez szereg aktów prawnych, wśród których wymienić można m.in. ustawę o radiofonii i telewizji, ustawę o kinematografii, ustawę o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej, ustawę o prawie autorskim i prawach pokrewnych, czy też Konwencję Rady Europy o koprodukcji filmowej (poprawioną). Powyższe regulacje dotyczą różnych aspektów produkcji audiowizualnej, od finansowania po prawa autorskie i kwestie związane z nadawaniem, są jednak przepisami dotyczącymi produkcji audiowizualnej w ogólności. Konwencja Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali ma na celu regulację zagadnień związanych z koprodukcją międzynarodową seriali, rozumianych jako „scenariuszowy utwór fabularny, dokumentalny lub animowany prezentowany w serii odcinków o dowolnej długości, przeznaczony do rozpowszechniania w sposób liniowy lub nieliniowy przez dostawcę usług medialnych”. Potrzeba powstania odrębnej regulacji wynikała ze znaczącego wzrostu popularności seriali w ostatnich latach. Wzrost ten ma kilka powodów. Jednym z nich jest wzrost popularności

platform streamingowych, dzięki którym widzowie mają dostęp do ogromnej biblioteki treści na żądanie, co pozwala na oglądanie całych sezonów bez czekania na emisję kolejnych odcinków. Serialom zaczęto także przyznawać większy budżet i lepsze zasoby produkcyjne, co sprawiło, że pod względem jakości zaczęły dorównywać, a czasem przewyższać filmy kinowe. Seriale stały się produkcjami na dużą skalę, z będącymi na wysokim poziomie efektami specjalnymi, kostiumami i scenografią. Wzrost liczby platform i produkcji sprawił, że powstaje więcej seriali z różnych gatunków, od thrillerów i komedii po dokumenty i dramaty historyczne. Dzięki temu widzowie mogą wybierać spośród ogromnej różnorodności treści, co sprawia, że każdy może znaleźć coś dla siebie. Współcześni widzowie coraz bardziej cenią sobie złożone i rozbudowane historie, które pozwalają na głębsze rozwinięcie postaci i wątków. W przeciwieństwie do filmów, seriale pozwalają na bardziej szczegółowe przedstawienie historii i oferują możliwość wnikliwego poznania bohaterów. Dodatkowo okres pandemii przyspieszył wzrost popularności seriali. W tym czasie wiele osób zaczęło szukać nowych form rozrywki w domu, co wpłynęło na znaczny wzrost liczby abonentów platform streamingowych. Oglądanie seriali stało się jednym z głównych sposobów spędzania czasu w domu, a dzięki dostępowi do różnorodnych treści można było łatwo znaleźć coś odpowiedniego do obejrzenia w danej chwili.

W wyniku zmian na rynku audiowizualnym okazało się, że dotychczas stosowane rozwiązania w tej branży nie zawsze są wystarczające przy produkcji utworów audiowizualnych w formie seriali. Odrębne przepisy regulujące tworzenie seriali są potrzebne ze względu na specyfikę produkcji audiowizualnej i jej złożoność w porównaniu do innych form mediów. Produkcja seriali różni się pod wieloma względami od produkcji filmów fabularnych, programów telewizyjnych czy innych formatów audiowizualnych.

Seriale są produkcjami długoterminowymi, które często składają się z wielu odcinków lub sezonów, wymagając innego podejścia produkcyjnego i finansowego niż jednorazowe produkcje filmowe. Produkcja seriali wymaga szczególnej logistyki oraz planowania, które uwzględniają długofalowe harmonogramy pracy. Produkcja seriali wymaga przepisów regulujących podział praw autorskich, które często są bardziej złożone niż w przypadku filmów. Serial to projekt angażujący różne zespoły kreatywne (scenarzystów, reżyserów, aktorów i producentów) przez wiele sezonów, a zarządzanie prawami do poszczególnych odcinków i sezonów wymaga skomplikowanych umów. Istotne znaczenie mają kwestie licencjonowania seriali, zwłaszcza jeżeli chodzi o dystrybucję międzynarodową i dostępność na platformach streamingowych, przez które seriale mogą być dystrybuowane w wielu krajach jednocześnie.

Potrzebne są również odrębne uregulowania dotyczące m.in. licencjonowania, dystrybucji międzynarodowej, zapewnienia odpowiedniego udziału treści lokalnych, zapewnienia odpowiedniego wpływu na produkcję producentów niezależnych. Konieczne są regulacje zapewniające odpowiedni udział treści europejskich lub narodowych w ramach portfolio wielkich firm streamingowych, konieczna jest również należyta ochrona rynku lokalnego i wspieranie rodzimych twórców.

W miarę jak seriale stają się coraz bardziej popularne i stanowią znaczącą część rynku medialnego, konieczne są odpowiednie regulacje pomagające w zarządzaniu tym dynamicznym sektorem, zapewniając jego stabilność, różnorodność i zgodność z lokalnymi i międzynarodowymi standardami.

Konwencja wprowadza szczególne rozwiązania, dostosowane do produkcji serialowej. W szczególności definiuje „niezależnych producentów” jako podmioty produkcji audiowizualnej związane umową o koprodukcji i kwalifikujące się jako niezależne zgodnie z przepisami prawa krajowego państw, w których mają siedzibę, lub w przypadku braku takich przepisów spełniające następujące kryteria:

- a) nie są kontrolowane (bezpośrednio lub pośrednio) przez dostawcę usług medialnych,
- b) nie są zależne (wyłącznie lub w dużym stopniu) od jednego lub grupy dostawców usług medialnych w zakresie finansowania swoich utworów, biorą na siebie odpowiedzialność za dostarczanie swoich utworów i mogą podejmować decyzje dotyczące rozpowszechniania z wykorzystaniem różnych podmiotów.

Konwencja przewiduje poszanowanie interesów niezależnych producentów przez zapewnienie, aby umowa koprodukcyjna gwarantowała każdemu niezależnemu koproducentowi udział w prawach własności do ukończonego utworu, przy czym wielkość udziałów powinna uwzględniać wkład finansowy oraz wkłady twórcze i techniczne. Prawa do eksploatacji nie mogą być licencjonowane bezterminowo, a okresy licencjonowania powinny umożliwiać niezależnym koproducentom korzystanie z wartości rezydualnej praw. Inicjatywa w zakresie produkcji serialu musi wypływać od co najmniej jednego niezależnego koproducenta, a niezależni koproducenti zarządzają kluczowymi decyzjami twórczymi i produkcyjnymi oraz uczestniczą w ich podejmowaniu. Konwencja zapewnia, że koproducentom udzielane są przez dostawców usług medialnych dane dotyczące oglądalności i informacje na temat eksploatacji seriali, które uzyskały status oficjalnej koprodukcji. Konwencja zapewnia zachowanie równowagi w stosunkach między niezależnymi producentami a dostawcami usług medialnych,

zarówno w odniesieniu do całkowitej zainwestowanej kwoty, jak i udziału artystycznego i technicznego w oficjalnych koprodukcjach. Strona, która zaobserwuje deficyt w swoich stosunkach koprodukcyjnych, może wstrzymać zatwierdzenie kolejnej koprodukcji do czasu przywrócenia zrównoważonych stosunków.

Rozwiązania przyjęte w Konwencji stanowią wyraz uznania twórczego wkładu niezależnych producentów w dziedzinie seriali, gdzie własne inwestycje niezależnych producentów w ich rozwój są większe w porównaniu do sektora filmów. Niezależni producenci podejmują większe ryzyko w rozwoju projektów serialowych i chociaż „wkład twórczy” jest nowym i trudnym do zdefiniowania pojęciem, rozwiązania przyjęte w Konwencji zapewniają należyte uznanie roli producenta niezależnego. Rozwiązanie to gwarantuje kluczową rolę niezależnego producenta w zakresie inicjowania i prowadzenia projektów kwalifikujących się do wsparcia na podstawie Konwencji, zapewnia mu należyty udział w prawach do utworu i przychodach z eksploatacji seriali oraz zapewnia jego należyty udział w kluczowych decyzjach dotyczących produkcji utworu. Niezależni producenci rozwijają wiele projektów, z których duża część nie trafia do produkcji. Aby pozostali rentowni i mogli reinwestować w nowe talenty kreatywne, muszą mieć możliwość korzystania z sukcesów seriali, które zostają wyprodukowane, a rozwiązania przyjęte w Konwencji im to zapewniają.

Konwencja uznaje rolę niezależnego producenta w promowaniu różnorodności kulturowej w dziełach audiowizualnych. Jest wyrazem faktu, że niezależni producenci odgrywają kluczową rolę, współpracując z europejskimi talentami kreatywnymi w tworzeniu i produkcji seriali, które dają przestrzeń dla wielu różnorodnych głosów, języków i kultur Europy. Konwencja ułatwi rozwój, finansowanie, produkcję i promocję seriali.

Konwencja podkreśla również znaczenie przejrzystości danych dotyczących oglądalności oraz udostępniania informacji na temat widowni zarówno niezależnym producentom, jako posiadaczom praw, jak i instytucjom publicznym zaangażowanym w finansowanie i produkcję tych seriali. Taka przejrzystość jest kluczowa dla sukcesu producentów niezależnych oraz rozwoju ich przyszłych projektów. Konwencja rozszerza praktyki przejrzystości na wszystkie podmioty eksploatujące programy audiowizualne wspierane na mocy Konwencji. Pozytywnie należy ocenić fakt, że Konwencja w sposób elastyczny podchodzi do kwestii definiowania niezależnego producenta, dostępnego finansowania krajowego dla niezależnych producentów oraz sposobu jego alokacji, jak również do kwestii umów między nadawcami/dostawcami usług medialnych a niezależnymi producentami.

Wyżej wskazane rozwiązania wprowadzone w Konwencji nie były wcześniej częścią polskiego porządku prawnego w zakresie produkcji utworów audiowizualnych w formie seriali.

3. Wskazanie przewidywanych skutków społecznych, gospodarczych, finansowych, politycznych i prawnych, związanych z wejściem w życie umowy, wraz z określeniem źródeł finansowania

Skutki społeczne: Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją powinno być pozytywnie odebrane przez partnerów społecznych. Konwencja może mieć pozytywny wpływ na rozwój sektora audiowizualnego w Polsce i sprzyjać umiędzynarodowieniu polskiego przemysłu filmowego. Gwarantuje stabilną pozycję producenta niezależnego i wspiera produkcję różnorodnych i kreatywnych seriali. Pozwala liczyć na zyski nie tylko w zakresie finansowym, ale również w kontekście rozwoju międzynarodowej współpracy kulturalnej oraz polskiego przemysłu filmowego.

Skutki gospodarcze: Konwencja sprzyja rozwojowi współpracy kulturalnej oraz technicznej między jej stronami. Długoterminowo może to przyczynić się do rozwoju polskiego przemysłu filmowego, przyciągając zagranicznych producentów i umożliwiając realizację większej liczby projektów filmowych. Pośrednie korzyści to także tworzenie miejsc pracy w sektorze filmowym oraz promocja Rzeczypospolitej Polskiej jako miejsca produkcji filmowej. Konwencja tworzy pewien standard, ale państwa członkowskie mają pełną swobodę związania się jej przepisami, a producenci mają pełną swobodę korzystania z ram stworzonych przez nią. Ponadto polscy filmowcy pracujący przy międzynarodowych koprodukcjach zdobywają także nowe doświadczenia i umiejętności, wyrabiają sobie renomę, niejednokrotnie też kontynuują pracę przy kolejnych serialach poza granicami naszego kraju. W wyniku rozwiązań wprowadzonych w Konwencji można będzie liczyć na większą aktywizację polskich producentów filmowych i zwiększenie liczby rodzimych twórców, reprezentujących różne zawody filmowe, którzy będą pracowali przy międzynarodowych koprodukcjach filmowych.

Skutki finansowe: Konwencja umożliwia ubieganie się o dofinansowanie z publicznych środków, takich jak np. fundusze filmowe w Polsce. Jednak potencjalne korzyści, takie jak zwiększenie wpływów z podatków, rozwój przemysłu i promocja kultury polskiej na arenie międzynarodowej, mogą przewyższyć te koszty. Koprodukcje pozwalają na podział kosztów produkcji filmowej, co może skutkować zwiększeniem wpływów np. podatkowych. Zapewnienie odpowiedniego wkładu przez każdego z koproducentów oznacza, że polski koproducent będzie finansował tylko część całkowitych kosztów produkcji. Podział kosztów oznacza mniejsze obciążenie dla budżetu państwa. Filmy koprodukowane w ramach Konwencji

mogą być sprzedawane zarówno na rynku polskim, jak i rynkach koproducentów, a także międzynarodowo. Polska może czerpać korzyści z podatków od dochodów związanych z dystrybucją tych produkcji, zarówno w kraju, jak i za granicą. Ponieważ zyski będą dzielone proporcjonalnie do wkładów finansowych koproducentów, w przypadku produkcji, które odniosą sukces, może to przynieść dodatkowe wpływy do polskiego budżetu. Jako dodatkowe przychody wymienić należy przychody z tytułu praw autorskich i licencji na dystrybucję. Konkretny dostęp do finansowania zależy również od możliwości budżetowych. Dla przykładu, system wsparcia produkcji audiowizualnej, tzw. „zachęt”, który jest regulowany ustawą o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej, oferuje zwrot poniesionych w Polsce kosztów produkcji w wysokości 30 % polskich wydatków kwalifikowalnych. Środki te, w corocznej wysokości ok. 108 milionów zł, są przekazywane z budżetu państwa i są rozdzielane w ciągu roku aż do ich wyczerpania. Szacunek kosztów budżetowych przeznaczonych na produkcję seriali nie jest możliwy do precyzyjnego wskazania, gdyż wynikać będzie z zainteresowania beneficjentów w poszczególnych latach. Dodatkowo, planowana rekonstrukcja systemu produkcji audiowizualnej w Polsce, polegająca na m.in. na modernizacji systemu dotacji i systemu zachęt w obecnie funkcjonującej postaci oraz włączenie mechanizmu zwrotów podatkowych (*tax incentive*) uniemożliwia przedstawienie konkretnych wyliczeń. Niemniej jednak związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego w postaci zmniejszenia dochodów, zwiększania wydatków lub zmiany ich struktury.

Skutki polityczne: Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją będzie naturalnym efektem zaangażowania naszego państwa w prace Rady Europy i tak też będzie odbierane przez naszych partnerów w tej organizacji międzynarodowej.

Skutki prawne: Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją nie powoduje konieczności zmiany przepisów polskiego prawa, ale jej ratyfikacja wymaga uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie.

4. Wyjaśnienie wyboru trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej umową

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją nastąpi przez ratyfikację za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie. Postanowienia Konwencji dotyczą spraw, które w polskim systemie prawnym są uregulowane w ustawach. W takich przypadkach, stosownie do przepisu art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ratyfikowanie umowy międzynarodowej, wymaga uprzedniej zgody na jej dokonanie wyrażonej w ustawie.

Konwencja dotyczy obszaru działalności Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej (państwowej osoby prawnej) oraz producentów utworów audiowizualnych, prowadzących działalność produkcyjną zarówno w formie osób prawnych (m.in. spółek prawa handlowego), jak i w formie działalności gospodarczej, w zakresie możliwości aplikowania przez nich o środki w państwach, które przyjmą Konwencję. Nie wpływa na zakres praw i obowiązków osób fizycznych i prawnych wynikających z prawa powszechnie obowiązującego. Konwencja nie nakłada obowiązków na jednostki samorządu terytorialnego. Konwencja dotyczy spraw uregulowanych w ustawie z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej (Dz.U. z 2021 r. poz. 198), która umożliwia uzyskanie wsparcia finansowego na produkcję seriali. Przyjęcie Konwencji nie wymaga zmian dostosowawczych w polskim porządku prawnym. W celu jej sprawnej realizacji konieczne będzie jedynie ujęcie tych zadań w statucie Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej oraz określenie procedur wewnętrznych. Konwencja nie narusza obowiązującego ustawodawstwa polskiego i nie wymaga przyjęcia środków prawnych w celu jego wykonania.

Konwencja Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali

Preambuła

Państwa członkowskie Rady Europy oraz inne państwa będące Stronami Europejskiej konwencji kulturalnej (STE nr 18), sygnatariusze niniejszej Konwencji,

uważając, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności między jej członkami, aby w szczególności chronić i promować ideały i zasady, które stanowią ich wspólne dziedzictwo;

zważywszy, że swoboda twórcza i wolność wypowiedzi stanowią główne elementy tych zasad;

zważywszy, że promowanie różnorodności kulturowej poszczególnych państw europejskich jest jednym z celów Europejskiej konwencji kulturalnej;

mając na uwadze Konwencję UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego (Paryż, 20 października 2005 roku), w której uznano różnorodność kulturową za nieodłączną cechę ludzkości i która ma na celu wzmocnienie procesu tworzenia, produkcji, upowszechniania, dystrybucji i korzystania z form wyrazu kulturowego;

biorąc pod uwagę deklarację końcową Konferencji Ministrów Kultury Rady Europy przyjętą w Strasburgu dnia 1 kwietnia 2022 roku, a także wnioski Konferencji Wysokiego Szczebla na temat seriali filmowych, zorganizowanej pod auspicjami węgierskiej prezydencji w Komitecie Ministrów, (Budapeszt, 30 września - 1 października 2021 roku);

biorąc pod uwagę Zalecenie CM/Rec(2017)9 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie równości płci w sektorze audiowizualnym;

biorąc pod uwagę, że technologie cyfrowe umożliwiają wpływanie na modele produkcji i dystrybucji w domenie kultury i sektora kreatywnego oraz na dostęp do usług kulturalnych i mediów, a także że sztuczna inteligencja i zarządzanie danymi mają potencjał wpływania na dostępność treści kulturowych, w szczególności dzieł audiowizualnych, ze szkodą dla wartości demokratycznych i różnorodności kulturowej;

biorąc pod uwagę, że koprodukcja utworów audiowizualnych w formie seriali przeznaczonych do rozpowszechniania liniowego i nieliniowego jest instrumentem tworzenia i wyrażania różnorodności kulturowej w skali globalnej oraz odgrywa zasadniczą rolę w ochronie wolności wypowiedzi, różnorodności i kreatywności, a także obywatelstwa demokratycznego;

uznając wkład niezależnych producentów w różnorodność kulturową oraz ich ważną rolę w inicjowaniu, łączeniu elementów twórczych, rozwoju i produkcji utworów audiowizualnych w formie seriali oraz dążąc do zwiększenia ich udziału w koprodukcji takich utworów;

uznając kluczowy wkład publicznych i prywatnych dostawców usług medialnych w rozwój, produkcję i dystrybucję utworów audiowizualnych w formie seriali w państwach członkowskich;

świadome znacznej różnorodności praktyk biznesowych w państwach członkowskich oraz potrzeby wprowadzenia standardowego odniesienia w celu ułatwienia uczciwej wymiany między wszystkimi podmiotami zaangażowanymi w produkcję utworów audiowizualnych w formie seriali;

zdecydowane rozwijać te zasady i przypominać zalecenia Komitetu Ministrów dla państw członkowskich: Zalecenie CM/Rec(2022)15 w sprawie roli kultury, dziedzictwa kulturowego i krajobrazu w stawianiu czoła globalnym wyzwaniom, Zalecenie nr R(86)3 w sprawie wspierania produkcji audiowizualnej w Europie i Zalecenie CM/Rec(2009)7 w sprawie krajowej polityki filmowej i różnorodności form wyrazu kulturowego;

uznając, że Uchwała (88)15 ustanawiająca Europejski Fundusz Wspierania Koprodukcji i Rozpowszechniania Utworów Kinematograficznych i Audiowizualnych „Eurimages” została opracowana z myślą, aby uwzględnić działania mające na celu wsparcie utworów zarówno kinematograficznych, jak i audiowizualnych;

biorąc pod uwagę, że przyjęcie wspólnych zasad zmierza do zmniejszenia ograniczeń, wzmacniania zaufania i ułatwia współpracę w dziedzinie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali;

biorąc pod uwagę ewolucję technologiczną, gospodarczą i finansową sektora audiowizualnego oraz rolę, jaką w tej ewolucji odgrywają utwory audiowizualne w formie seriali;

biorąc pod uwagę, że międzynarodowa koprodukcja utworów audiowizualnych w formie seriali przyczynia się do szerszej ich dystrybucji;

biorąc pod uwagę, że lepsza dostępność danych, zwłaszcza w odniesieniu do oglądalności, przyczynia się do lepszego zrozumienia miary sukcesu, w tym w zakresie dystrybucji utworów audiowizualnych w formie seriali;

zdecydowane osiągnąć te cele dzięki wspólnemu wysiłkowi na rzecz wspierania współpracy i określenia zasad, które będą mieć zastosowanie do wszystkich koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali;

uzgodniły, co następuje:

Rozdział I – Postanowienia ogólne

Artykuł 1 – Cel Konwencji

Strony niniejszej Konwencji zobowiązują się do wspierania międzynarodowej koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali, zgodnie z poniższymi postanowieniami.

Artykuł 2 – Zakres

1. Konwencja niniejsza reguluje stosunki między jej Stronami w dziedzinie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali powstałych na terytorium Stron.
2. Konwencję niniejszą stosuje się do:
 - a. dwustronnych koprodukcji z udziałem dwóch niezależnych koproducentów mających siedzibę na terytorium dwóch różnych państw będących Stronami Konwencji i mogących obejmować jednego lub większą liczbę innych koproducentów;oraz
 - b. wielostronnych koprodukcji z udziałem trzech lub większej liczby niezależnych koproducentów mających siedzibę na terytorium różnych państw będących Stronami Konwencji i mogących obejmować jednego lub większą liczbę innych koproducentów.

W każdym przypadku, niniejszą Konwencję stosuje się wyłącznie pod warunkiem, że utwór odpowiada definicji oficjalnie koprodukowanego utworu audiowizualnego w formie serialu, w rozumieniu artykułu 3 litera f.

3. W przypadku koprodukcji wielostronnych, postanowienia niniejszej Konwencji mają moc nadrzędną w stosunku do postanowień umów dwustronnych zawartych między Stronami tej Konwencji.
4. Postanowienia umów dwustronnych zawartych między Stronami niniejszej Konwencji, które odnoszą się do utworów audiowizualnych w formie seriali, mają zastosowanie do koprodukcji dwustronnych, chyba że zainteresowane Strony zdecydują się na stosowanie niniejszej Konwencji.

Artykuł 3 – Definicje

Dla celów niniejszej Konwencji:

- a. określenie „utwór audiowizualny w formie serialu” (zwany dalej „serialem”) oznacza scenariuszowy utwór fabularny, dokumentalny lub animowany prezentowany w serii odcinków o dowolnej długości, przeznaczony do rozpowszechniania w sposób liniowy lub nieliniowy przez dostawcę usług medialnych;
- b. określenie „dostawca usług medialnych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ponosi odpowiedzialność redakcyjną za wybór audiowizualnej treści audiowizualnej usługi medialnej i decyduje o sposobie zestawienia tej treści;

- c. określenie „sezon” oznacza spójną grupę odcinków w formie sekwencji, udostępnianą zwykle, choć nie wyłącznie, przez okres dwunastu miesięcy;
- d. określenie „koproducenci” oznacza podmioty zajmujące się produkcją audiowizualną, dostawców usług medialnych lub inne podmioty związane umową koprodukcyjną;
- e. określenie „niezależni koproducenci” oznacza podmioty zajmujące się produkcją audiowizualną, związane umową koprodukcyjną i kwalifikujące się jako niezależne na mocy przepisów prawa krajowego państw, w których mają siedziby albo – w przypadku braku takich przepisów – spełniające kryteria niezależności określone w Załączniku III.
- f. określenie „serial oficjalnie koprodukowany” (zwany dalej „oficjalną koprodukcją”) oznacza utwór audiowizualny w formie serialu, który jest objęty zakresem niniejszej Konwencji i jest zgodny z postanowieniami artykułów 6-8 Rozdziału II niniejszej Konwencji oraz z kryteriami określonymi w Załączniku I, który stanowi integralną część niniejszej Konwencji.

Rozdział II – Zasady mające zastosowanie do oficjalnych koprodukcji

Artykuł 4 – Równoważność z utworami krajowymi

1. Oficjalna koprodukcja w rozumieniu artykułu 3 litera f niniejszej Konwencji posiada tytuł do uzyskania korzyści finansowych przyznawanych utworom krajowym na podstawie przepisów ustawowych i wykonawczych obowiązujących w każdym państwie będącym Stroną niniejszej Konwencji, które uczestniczy w danej koprodukcji.
2. Korzyści finansowe są przyznawane każdemu niezależnemu koproducentowi przez Stronę, na terytorium której niezależny koproducent ma swoją siedzibę, o ile spełnione są warunki i ograniczenia przewidziane w przepisach ustawowych i wykonawczych obowiązujących na terytorium tej Strony.

Artykuł 5 – Warunki uzyskania statusu oficjalnej koprodukcji

1. Wszelka oficjalna koprodukcja powinna zostać zatwierdzona przez właściwe władze Stron, na terytorium których koproducenci mają siedziby, po konsultacjach między właściwymi władzami i zgodnie z procedurami określonymi w Załączniku II stanowiącym integralną część niniejszej Konwencji.
2. Wnioski o przyznanie statusu oficjalnej koprodukcji przedkłada się do zatwierdzenia właściwym władzom zgodnie z procedurą składania wniosków określoną w Załączniku II. Zatwierdzenie to jest ostateczne, z wyjątkiem przypadku niespełnienia wstępnych zobowiązań dotyczących kwestii artystycznych, finansowych lub technicznych.
3. Seriale o charakterze wyraźnie pornograficznym, pochwalające dyskryminację, nienawiść lub przemoc, lub te, które poważnie naruszają godność ludzką, nie mogą uzyskać statusu oficjalnej koprodukcji.
4. Korzyści wynikające ze statusu oficjalnej koprodukcji są przyznawane niezależnym koproducentom, którzy posiadają odpowiednie środki techniczne i finansowe oraz wystarczające kwalifikacje zawodowe.
5. Każde państwo będące Stroną wyznacza właściwe władze, o których mowa powyżej, składając deklarację w momencie podpisania lub złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia. Deklaracja ta może zostać później zmieniona w dowolnym terminie.

Artykuł 6 – Proporcje wkładów finansowych

1. W przypadku koprodukcji dwustronnych minimalny wkład finansowy koproducenta lub koproducentów mających siedzibę na terytorium jednej ze Stron nie może być mniejszy niż 10%, a największy wkład finansowy nie może przekroczyć 90% całkowitych kosztów produkcji serialu.
2. W przypadku koprodukcji wielostronnych minimalny wkład finansowy koproducenta lub koproducentów mających siedzibę na terytorium jednej ze Stron nie może być mniejszy niż 5%, a maksymalny wkład finansowy nie może przekroczyć 80% całkowitych kosztów produkcji serialu.

Artykuł 7 – Prawa koproducentów do serialu

1. Umowa koprodukcyjna musi gwarantować każdemu niezależnemu koproducentowi udział w prawach do ukończonego utworu. Podział udziałów powinien uwzględniać wkłady finansowe niezależnych koproducentów oraz ich nakłady kreatywne i techniczne.
2. Łączny udział własnościowy przypisany koproducentom nie mającym siedziby na terytorium państwa będącego Stroną Konwencji nie może przekroczyć 30%.
3. Każdemu niezależnemu koproducentowi przysługuje udział w prawach do eksploatacji i przychodów. Prawa do eksploatacji nie mogą być licencjonowane bezterminowo, a okresy licencjonowania powinny umożliwiać niezależnym koproducentom korzystanie z wartości rezydualnej praw.

Artykuł 8 – Wkład techniczny i artystyczny

1. Inicjatorem serialu jest co najmniej jeden niezależny koproducent.
2. Wkład każdego z niezależnych koproducentów musi obejmować efektywny udział techniczny i artystyczny.
3. Niezależni koproducenci zarządzają kluczowymi decyzjami kreatywnymi i produkcyjnymi oraz uczestniczą w ich podejmowaniu.

Artykuł 9 – Miara sukcesu oficjalnych koprodukcji, w tym w zakresie dystrybucji

Zaangażowani w oficjalną koprodukcję dostawcy usług medialnych i podmioty od nich zależne udostępniają dane dotyczące oglądalności oraz informacje dotyczące eksploatacji seriali, które uzyskały status oficjalnej koprodukcji.

Informacje te są przekazywane wszystkim koproducentom serialu i mogą być gromadzone przez właściwe władze określone w artykule 5 ustęp 5 niniejszej Konwencji, o ile pozwala na to odpowiednie prawo konkurencji.

Artykuł 10 – Ogólna równowaga stosunków

1. Ogólna równowaga musi być zachowana w stosunkach między Stronami, zarówno pod względem całkowitego kosztu inwestycji, jak i wkładu artystycznego i technicznego w oficjalnych koprodukcjach.
2. Strona, która po upływie odpowiedniego okresu czasu stwierdzi deficyt w swoich stosunkach koprodukcyjnych z jedną lub kilkoma Stronami, może wstrzymać się z udzieleniem zgody na następną koprodukcję do czasu przywrócenia równowagi w swoich stosunkach z daną Stroną lub danymi Stronami.

Artykuł 11 – Wjazd i pobyt

Zgodnie z obowiązującym prawem, przepisami i zobowiązaniami międzynarodowymi, każda ze Stron ułatwi wjazd i pobyt, a także wydanie pozwoleń na pracę na jej terytorium personelowi technicznemu i artystycznemu innych Stron uczestniczących w oficjalnej koprodukcji. Podobnie, każda ze Stron zezwoli na czasowy wwóz i wywóz sprzętu potrzebnego do produkcji i udostępniania seriali realizowanych w ramach niniejszej Konwencji.

Artykuł 12 – Państwa koprodukujące w napisach

1. Państwa koprodukujące są wymieniane w oficjalnych koprodukcjach.
2. Nazwy tych państw muszą być wyraźnie wymienione w napisach końcowych, we wszystkich materiałach reklamowych i promocyjnych oraz gdy oficjalne koprodukcje są udostępniane publicznie.

Artykuł 13 – Eksport

W przypadku gdy oficjalna koprodukcja jest eksportowana do państwa, w którym import seriali podlega kontyngentom, a jedna ze Stron z której pochodzą koproduttori nie ma prawa swobodnego wwozu swojego serialu do kraju importującego:

- a. oficjalna koprodukcja jest zwykle dodawana do kontyngentu państwa, które ma większościowy udział finansowy;
- b. w przypadku oficjalnej koprodukcji zawierającej równe wkłady poszczególnych państw, sezon ten będzie wliczany do kontyngentu państwa dysponującego najlepszymi możliwościami eksportu do państwa importera;
- c. w przypadku, gdy nie można zastosować postanowień powyższych liter a i b, oficjalna koprodukcja będzie wliczana do kontyngentu Strony, z której pochodzi twórca serialu.

Artykuł 14 – Języki

Przyznając status oficjalnej koprodukcji, właściwa władza Strony może zażądać od niezależnego koproducenta mającego siedzibę na jej terytorium przedstawienia ostatecznej wersji serialu sporządzonej w jednym z języków tej Strony.

Rozdział III – Postanowienia końcowe

Artykuł 15 – Monitorowanie Konwencji oraz zmiany w Załącznikach I, II i III

1. Za monitorowanie niniejszej Konwencji jest odpowiedzialny Zarząd Europejskiego Funduszu Wspierania Koprodukcji i Rozpowszechniania Utworów Kinematograficznych i Audiowizualnych „Eurimages” (zwany dalej „Zarządem”), w składzie ograniczonym do państw będących Stronami Konwencji.
2. Każda Strona niniejszej Konwencji, która nie jest członkiem „Eurimages”, może być reprezentowana w Zarządzie i będzie posiadać jeden głos podczas każdego posiedzenia zwołanego w celu wykonania zadań monitorowania.
3. Posiedzenie Zarządu, mające na celu wykonanie zadań monitorowania, zwołuje Sekretarz Generalny Rady Europy, ilekroć jest to konieczne, a w każdym przypadku wówczas, gdy większość Stron zażąda jego zwołania.
4. Posiedzenie Zarządu zostanie zwołane niezwłocznie po wejściu w życie Konwencji w dziesięciu (10) państwach.
5. W celu promowania skutecznego stosowania niniejszej Konwencji, Zarząd, wykonując działania określone w dwóch poprzednich ustępach, może:
 - a. zaproponować ułatwienia wymiany doświadczeń i dobrych praktyk między Stronami;
 - b. wyrazić opinię o każdej sprawie dotyczącej stosowania i wdrażania niniejszej Konwencji oraz opracować konkretne zalecenia dla Stron na ten temat.
6. W celu zaktualizowania postanowień Załączników I, II i III do niniejszej Konwencji, tak by zapewnić ich nieprzerwaną przydatność dla powszechnych praktyk w branży seriali, zmiany mogą zostać zaproponowane przez każdą ze Stron, Komitet Ministrów lub Zarząd w jego ograniczonym składzie. Propozycje te zostaną przekazane Stronom przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.
7. Po konsultacji ze Stronami, Komitet Ministrów może przyjąć zmianę proponowaną zgodnie z ustępem 6 niniejszego artykułu, większością głosów przewidzianą w artykule 20 litera d Statutu Rady Europy (ETS nr 1). Zmiana wejdzie w życie po upływie jednego roku od dnia, w którym została ona przekazana Stronom. W tym okresie każda ze Stron może powiadomić Sekretarza Generalnego o sprzeciwie wobec wejścia w życie tej zmiany w odniesieniu do niej.
8. Jeżeli jedna trzecia Stron powiadomi Sekretarza Generalnego Rady Europy o sprzeciwie wobec wejścia w życie zmiany, zmiana ta nie wejdzie w życie.
9. Jeśli mniej niż jedna trzecia Stron powiadomi o sprzeciwie, zmiana wejdzie w życie w odniesieniu do Stron, które nie zgłosiły sprzeciwu.

10. Gdy zmiana weszła w życie zgodnie z ustępami 7 i 9 niniejszego artykułu, a jedna ze Stron zgłosiła sprzeciw do niej, to zmiana ta wejdzie w życie dla tej Strony w pierwszym dniu miesiąca następującego po dniu, w którym Strona ta powiadomiła Sekretarza Generalnego Rady Europy o przyjęciu tej zmiany. Strona, która zgłosiła sprzeciw, może go wycofać w dowolnym czasie w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.
11. Jeśli Komitet Ministrów przyjął zmianę, państwo nie może wyrazić zgody na związanie się niniejszą Konwencją, nie przyjmując jednocześnie tej zmiany.

Artykuł 16 – Podpisanie, ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie

1. Konwencja niniejsza jest otwarta do podpisu przez państwa członkowskie Rady Europy oraz przez inne państwa będące Stronami Europejskiej konwencji kulturalnej, które mogą wyrazić swoją zgodę na związanie się nią przez:
 - a. podpisanie bez zastrzeżenia ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia; lub
 - b. podpisanie z zastrzeżeniem późniejszej ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, po którym nastąpi ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie.
2. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia są składane Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 17 – Wejście w życie

1. Konwencja niniejsza wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym trzy państwa, w tym co najmniej dwa państwa członkowskie Rady Europy, wyraziły zgodę na związanie się tą Konwencją, zgodnie z postanowieniami artykułu 16.
2. W odniesieniu do państwa-sygnatariusza, które później wyrazi zgodę na związanie się Konwencją, Konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia podpisania lub złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 18 – Przystąpienie państw nieczłonkowskich

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, Komitet Ministrów Rady Europy może, po konsultacji ze Stronami, zaprosić każde państwo nie będące członkiem Rady Europy do przystąpienia do niniejszej Konwencji na mocy decyzji podjętej większością głosów przewidzianą w artykule 20 litera d Statutu Rady Europy i przy jednomyślności przedstawicieli państw będących Stronami, uprawnionych do zasiadania w Komitecie Ministrów
2. W odniesieniu do każdego przystępującego państwa, niniejsza Konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 19 – Terytorialny zakres stosowania

1. Każde państwo może, w chwili podpisania lub złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, wskazać terytorium lub terytoria, do którego lub do których niniejsza Konwencja będzie miała zastosowanie.
2. Każda ze Stron może w dowolnym późniejszym terminie, w drodze deklaracji złożonej Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, rozszerzyć stosowanie niniejszej Konwencji na każde inne terytorium wskazane w deklaracji. W odniesieniu do tego terytorium Konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania deklaracji przez Sekretarza Generalnego.
3. Deklaracja złożona na podstawie dwóch poprzednich ustępów będzie mogła być odwołana, w odniesieniu do każdego terytorium wskazanego w tej deklaracji, w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego. Odwołanie będzie skuteczne z pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania takiej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 20 – Zastrzeżenia

1. Każde państwo może, w chwili podpisania lub złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia zastrzec sobie prawo do ustalenia minimalnego wkładu, innego niż ten określony w artykule 6 niniejszej Konwencji. Nie dopuszcza się żadnego innego zastrzeżenia.
2. Każda ze Stron, która zgłosiła zastrzeżenie na podstawie poprzedniego ustępu, może je wycofać w całości lub w części, w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wycofanie będzie skuteczne z dniem otrzymania takiej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 21 – Wypowiedzenie

1. Każda ze Stron może w dowolnym czasie wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.
2. Wypowiedzenie będzie skuteczne z pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 22 - Notyfikacje

Sekretarz Generalny Rady Europy powiadamia państwa członkowskie Rady Europy i każde państwo, które przystąpiło do niniejszej Konwencji lub zostało zaproszone do przystąpienia do niej, o:

- a. każdym podpisaniu;
- b. złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c. każdej dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji, zgodnie z jej artykułami 17, 18 i 19;
- d. każdym zastrzeżeniu i wycofaniu zastrzeżenia zgłoszonym na mocy artykułu 20;
- e. każdej deklaracji złożonej zgodnie z artykułem 5 ustęp 5;
- f. każdym wypowiedzeniu notyfikowanym zgodnie z artykułem 21;
- g. każdym innym akcie, notyfikacji lub informacji dotyczącej niniejszej Konwencji.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Lille dnia 26 marca 2026 roku, w językach angielskim i francuskim, przy czym obydwa teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który będzie złożony w archiwach Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaże uwierzytelnione odpisy każdemu z państw, o których mowa w artykule 16 ustęp 1, a także każdemu państwu zaproszonemu do przystąpienia do niniejszej Konwencji.

Załącznik I – Kryteria uznania serialu za oficjalną koprodukcję

1. Serial fabularny jest uznawany za oficjalną koprodukcję w rozumieniu artykułu 3 litera f, jeżeli w ocenie elementów pochodzących z Państw-Stron Konwencji uzyska co najmniej 24 punkty z łącznej liczby 31 punktów z wykazu elementów określonych w tabeli 1.
2. Biorąc pod uwagę cechy koprodukcji, właściwe władze mogą, po wzajemnych konsultacjach, przyznać status oficjalnej koprodukcji utworowi, który uzyskał mniej punktów niż liczba formalnie wymagana, o której mowa w ustępie 1.
3. Status oficjalnej koprodukcji jest przyznawany sezonowi. W przypadku powtarzających się sezonów, niezależni koproducenci muszą złożyć wniosek na każdy sezon oddzielnie.

Tabela 1 – fabuła – jeden sezon

Oceniane elementy, pochodzące z Państw-Stron Konwencji	Ocena punktowa
Twórca serialu	5
Scenarzyści	4
Reżyserzy	3
Kompozytor	2
Rola pierwszoplanowa	3
Rola drugoplanowa	2
Rola trzecioplanowa	1
Szef pionu – scenografia lub kostiumy	2
Szef pionu – zdjęcia	2
Szef pionu – montaż	2
Szef pionu – dźwięk	2
Obiekt zdjęciowy	1
Efekty wizualne (VFX) i grafika komputerowa (CGI)	1
Lokalizacja postprodukcji	1
Łącznie	31

4. Serial animowany jest uznawany za oficjalną koprodukcję w rozumieniu artykułu 3 litera f, jeśli w ocenie elementów pochodzących z Państw-Stron Konwencji uzyska co najmniej 26 punktów z łącznej liczby 40 punktów z wykazu elementów określonych w tabeli 2.
5. Biorąc pod uwagę cechy koprodukcji, właściwe władze mogą, po wzajemnych konsultacjach, przyznać status oficjalnej koprodukcji utworowi, który uzyskał mniej punktów niż liczba formalnie wymagana, o której mowa w ustępie 4.
6. Status oficjalnej koprodukcji jest przyznawany sezonowi. W przypadku powtarzających się sezonów niezależni koproducenci muszą złożyć wniosek na każdy sezon oddzielnie.

Tabela 2 – animacja – jeden sezon

Oceniane elementy, pochodzące z Państw-Stron Konwencji	Ocena punktowa
Twórca serialu	4
Skrypt („biblia”) grafiki	4
Scenariusz	4
Reżyseria	4
Kompozycja muzyczna	2
Storyboard	4

Modelowanie postaci	2
Tła	2
Oryginalny aktor głosowy w roli głównej	2
Reżyser animacji	3
75% wydatków na animację w państwach będących Stronami Konwencji	3
Scalanie obrazów / efekty wizualne (VFX) / oświetlenie	2
Montażysta	2
Projektant dźwięku	2
Łącznie	40

7. Serial dokumentalny jest uznawany za oficjalną koprodukcję w rozumieniu artykułu 3 litera f, jeśli w ocenie elementów pochodzących z Państw-Stron Konwencji uzyska co najmniej 50% z łącznej liczby punktów z wykazu elementów określonych w tabeli 3.
8. Biorąc pod uwagę cechy koprodukcji, właściwe władze mogą, po wzajemnych konsultacjach, przyznać status oficjalnej koprodukcji utworowi, który uzyskał mniej niż zazwyczaj wymagane 50% łącznej liczby punktów.
9. Status oficjalnej koprodukcji jest przyznawany sezonowi. W przypadku powtarzających się sezonów niezależni koproduttori muszą złożyć wniosek na każdy sezon oddzielnie.

Tabela 3 – dokument – jeden sezon

Oceniane elementy, pochodzące z Państw-Stron Konwencji	Ocena punktowa
Twórca serialu	5
Scenarzyści	3
Reżyserzy	2
Researcher / dokumentalista	2
Kompozytor	2
Operator	3
Montażysta	3
Projektant dźwięku	2
Obiekt zdjęciowy	1
Efekty wizualne (VFX) i grafika komputerowa (CGI)	1
Lokalizacja postprodukcji	2
Łącznie	26

Załącznik II – Procedura składania wniosków

1. Tymczasowe uznanie koprodukcji

By skorzystać z postanowień niniejszej Konwencji, niezależni koproduttori mający siedzibę na terytorium Stron muszą w odpowiednim czasie przed rozpoczęciem głównych zdjęć lub tworzenia animacji sezonu złożyć wniosek o przyznanie tymczasowego statusu koprodukcji, załączając wymienione poniżej dokumenty. Dokumenty te muszą zostać dostarczone właściwym władzom najpóźniej na miesiąc przed rozpoczęciem zdjęć, by umożliwić ich przekazanie władzom pozostałych Stron.

Podczas przekazywania tych dokumentów pozostałym Stronom, każda ze Stron powinna wskazać odpowiednie przepisy prawa krajowego lub postanowienia Załącznika III, które mają być stosowane w celu uznania niezależnego koproduttora na podstawie artykułu 3 litera e.

Dokumenty, które należy dostarczyć obejmują:

- oświadczenie podsumowujące prawa własności ukończonego utworu z wyraźnym wskazaniem udziałów każdego właściciela;
- dokumenty potwierdzające nabycie praw do wkładów twórczych;
- skrypt („biblia”) serialu;
- tymczasowy wykaz wkładów technicznych i artystycznych każdego z zaangażowanych państw;
- budżet i tymczasowy plan finansowania sezonu;
- projekt planu pracy;
- umowy koprodukcyjne lub uproszczone umowy („umowy transakcyjne”) zawierane między niezależnymi koproducentami oraz umowy między koproducentami; dokumenty te muszą zawierać klauzule przewidujące podział przychodów lub rynków między koproducentami oraz między koproducentami i dostawcami usług medialnych.

2. Ostateczne uznanie koprodukcji

Ostateczny status oficjalnej koprodukcji zostaje przyznany po ukończeniu sezonu serialu i po zbadaniu przez właściwe władze następujących ostatecznych dokumentów produkcyjnych:

- oświadczenia podsumowującego prawa własności ukończonego utworu z wyraźnym wskazaniem udziałów każdego właściciela;
- ostatecznego scenariusza wszystkich odcinków sezonu;
- ostatecznego wykazu wkładów technicznych i artystycznych każdego z zaangażowanych państw;
- sprawozdania dotyczącego ostatecznych kosztów sezonu;
- ostatecznego planu finansowego sezonu;
- umów koprodukcyjnych między koproducentami oraz umów między koproducentami i dostawcami usług medialnych; dokumenty te muszą zawierać klauzule przewidujące podział przychodów lub rynków między koproducentami oraz między koproducentami i dostawcami usług medialnych.

Właściwe władze mogą zażądać innego dokumentu niezbędnego do oceny wniosku, zgodnie z ustawodawstwem krajowym.

Wniosek i inne dokumenty należy przedłożyć, w miarę możliwości, w języku właściwych władz, którym są składane.

Załącznik III – Kryteria niezależności

W przypadku braku przepisów prawa krajowego oraz w celu zastosowania artykułu 3 litera e, właściwe władze zainteresowanych Stron uznają podmiot zajmujący się produkcją audiowizualną za niezależny w oparciu o następujące kryteria:

- podmiot nie jest kontrolowany większością bezpośrednio lub pośrednio przez dostawcę usług medialnych;
- podmiot nie jest zależny pod względem finansowania swoich utworów wyłącznie lub w znacznym stopniu od jednego dostawcy usług medialnych lub grupy dostawców usług medialnych; podmiot niezależny bierze na siebie odpowiedzialność za dostarczanie swoich utworów i może podejmować decyzje dotyczące dystrybucji za pośrednictwem różnych podmiotów.